

"Med hjælp i tide, var det aldrig gået så galt"

Manglende støtte fra kommunen og konflikter på bosted sendte Camilla ind og ud af forsorgshjem og ud på en nedtur, der kunne være undgået.

"Hvis de bare havde hjulpet mig første gang, jeg bad om det, så havde jeg ikke siddet her i dag," siger hun.

Af Sofie Bay-Petersen, SAND

Da Camilla flyttede i egen lejlighed i 2018, troede hun, at hun kunne klare sig selv. Hun var ung, selvstændig og ville bare have et normalt liv. Men bag facaden voksede presset. Forældrenes skilsmisse, diagnoser og en stigende følelse af at stå alene gjorde hverdagen sværere og sværere.

"Jeg vidste jo slet ikke, hvad kontaktpersoner eller støtte var dengang," fortæller Camilla. "Men jeg kunne godt mærke, at jeg skulle have et eller andet hjælp. Og hvis kommunen havde grebet mig dér, da jeg bad om støtte, så var jeg aldrig nået så langt ud."

Tre år med en sagsbehandler, der ikke lyttede

Camilla beskriver, hvordan mødet med systemet hurtigt blev en kamp. Hun fik en sagsbehandler, som hun følte ikke forstod hendes situation:

"Hun ødelagde mit liv i tre år. Hun forstod ikke mine råb om hjælp. Jeg sagde hele tiden: 'Hjælp mig nu, I må jo gøre alt andet.' Men der skete ingenting. I stedet måtte jeg sige mit job op og opgive min bolig."

I marts 2023 endte hun på forsorgshjem. I starten føltes det som en redning. "Jeg elskede det sted, og jeg tænkte: her kan jeg være" siger hun. Planen var også at forsorgshjemmet skulle

hjælpe med at finde ud af hvad Camilla skulle; egen lejlighed – eller en §107 (midlertidigt botilbud efter Serviceloven, red.). Så hun kiggede fremad. Men glæden blev kortvarig.

Smidt ud og svigtet

Efter konflikter med andre beboere blev Camilla smidt ud i februar 2024. "Jeg blev bedt om at pakke mine ting. Det var to beboere, der havde startet det hele, men personalet troede på alt, hvad de sagde," siger hun.

Pludselig stod hun igen uden et sted at høre til. Hun skrev utallige mails til systemet, men følte sig overhørt:

"Hold kæft, hvor har jeg skrevet mange mails. Når jeg bad om hjælp, så reagerede de ikke. Man føler sig som luft."

Også i psykiatrien oplevede hun at blive afvist på det mest kritiske tidspunkt:

"De sagde, at jeg ikke var deres kundekreds. At jeg skulle finde et andet sted at indlægge mig. Og jeg sad dér og sagde, at jeg ville begå selvmord. Det var som om, ingen ville tage ansvar."

"Min kommune sagde endda, at hvis jeg ville hoppe ud fra en bro – om jeg så ikke kunne vælge at gøre det i en anden kommune end deres. For nu ville de ikke mere".

Ombold og en tur til Sydkorea reddede hende

Midt i mørket fandt Camilla dog et holdepunkt: Fodbolden. Hun kom på landsholdet i Ombold og rejste til Sydkorea som en del af truppen i september.

"Det, der holdt mig i live, det var faktisk Sydkorea-turen. Hvis jeg ikke var blevet udtaget til landsholdet, så havde jeg taget mit eget liv for længe siden. Det reddede mig."

Tiden bød også på ophold på nye forsorgshjem. To styk, faktisk, og selvom det måske lyder benhårdt, var der også positive ting ved det. I det hele taget, taler Camilla enormt positivt om de forsorgshjem, hun har boet på: Her fandt hun

også en ny form for fællesskab. "Jeg har mødt mennesker dér, som forstår mig. Der er struktur, og jeg føler mig tryk. Det gør en kæmpe forskel."

En ny sagsbehandler vendte udviklingen

I sin nye kommune fik Camilla til sidst en ny sagsbehandler, som hun beskriver som "fantastisk".

"Jeg havde kæmpet i tre år for at få en §107-godkendelse. Hun klarede den ansøgning på to timer. Hun lavede en VUM, og på otte uger var det hele godkendt. Hun lyttede bare, tog mig alvorligt – og så skete der noget."

Men Camilla understreger, at hjælpen kom alt for sent.

"Allerede da jeg flyttede hjemmefra, skulle de have givet mig støtte. Jeg skulle have haft hjælp i skolen og senere i uddannelserne. Jeg fremstod jo stærk og velfungerende, men indvendigt var jeg ved at krakelere."

"Jeg giver ikke op"

Camilla er i dag fast besluttet på, at andre ikke skal igennem det samme. Hun er kritisk over for Brøndby Kommune, hvor hun startede sin kamp:

"De skulle have taget mig seriøst for længe siden. Ingen tvivl om det."

Samtidig sender hun en opfordring til andre i samme situation: "Hvis du ved, at du har ret til hjælp, så skal du fandme også kæmpe for det. Du skal ikke bare give op. Jeg giver satme ikke op."

Camilla bor i dag på §107.

Tidslinje: Camillas kamp for hjælp

- **2018** – Flytter i egen lejlighed efter forældrenes skilsmisse. Begynder at mærke behov for støtte, men kender ikke til mulighederne.

- **2019–2022** – Får en sagsbehandler i sin hjemkommune, som ifølge Camilla ikke forstår hendes situation. Mister job og bolig undervejs.
- **Marts 2023** – Flytter ind på herberg. Først en lettelse, men konflikter med andre beboere vokser.
- **September 2023** – Udtaget til OMBOLDS landshold og rejser til Sydkorea. Beskriver turen som livsreddende.
- **2. februar 2024** – Smides ud af herberget efter konflikter. Står igen uden fast base.
- **Februar 2024** – Får ny sagsbehandler, som hurtigt får godkendt Camillas §107-ansøgning, hun har kæmpet for i årevis.
- **Efterår 2024** – Bor på to forsorgshjem finder struktur, fællesskab og nye venskaber.
- **2025** – Flytter endelig ind på den §107-bolig, hun har kæmpet for i flere år.